

Félig titkos történet

Szereplők:

Beleváló Csávó
Jellegzetes Figura
Tűzrőlpattant Menyecske
Bal Fácán
Tolakodó Fráter
Megesett Szívű
Rámenős Fazon
Mokány Csóró
Lelki Gyermekek
Isten Barma
Bájos Teremtés (alias Kicsi Szívem)
Furcsa Szerzet
Jogot Végzett Ember
Jónép
Ön

Ott, ahol máskor is össze szokott gyűlni, most is összegyűlt a jónép. Féldeciket, olyasmiket kért a Jónép. Egész deciket, ilyesmiket is. Egy tűzrőlpattant menyecske serénykedett deciügyben. Adta ki, amit kértek, szedte be, amit kért. Időről időre a Jónép próbálkozott ezzel-azzal Tűzrőlpattant Menyecskénél. De nem ment. Nem és nem.

Az idő telt. Akkor bejött egy jellegzetes figura. Sürgött-forgott, fizlikolt. Kedélyes volt, és harsány. Közkedvelt nem. Jellegzetes Figura is próbálkozott Tűzrőlpattant Menyecskénél. Neki sem ment. Nem és nem. Volt neki orra attól fokhagymás. Mint fakutya, röhögött a Jónép.

Az idő telt. Akkor bejött egy tolakodó fráter. Kicsit ilyen volt, kicsit olyan volt, de leginkább tolakodó. Ő is próbálkozott Tűzrőlpattant Menyecskénél. Neki sem ment. Nem és nem. Hozzá még Tűzrőlpattant Menyecske jól pontra is tette. Megregulázta rendesen. Meg és meg. Mint megvert kutya, sompolygott félre Tolakodó Fráter. Mint fakutya, röhögött a Jónép.

Ön akkor ott állt Tűzrőlpattant Menyecske közelében, de nem tudott dönteni, próbálkozzon-e?

Az idő telt. Akkor egy ideig nem jött be senki. Akkor egy darabig nem történt semmi. Pedig mindenki várta, hogy történjen. Mindegy, hogy mi, csak történjen

már. Mozduljon egyet egyfelé valahára valami. Legyen vége annak, hogy nem mozdul semerre semmi. S akkor mozdult valamerre valami. Történetforma ez-az. Na, akkor az jó volt. Utána várakoztak megint tovább.

Az idő telt. Akkor bejött egy furcsa szerzet. Mindenki alaposan megnézte, mert igen furcsa volt. Senki sem emlékezett, mikor látott utoljára ilyen furcsát. Miután cókómókját letette, Furcsa Szerzet csinált valami furcsát. Igen-igen furcsát. Ettől mindenki felhördült. Összehúzódtak a szemöldökök. Elsötétedtek a tekintetek. Ezt nem lehet csinálni! Ezt nem szabad csinálni! Ilyent nem! Itt nem!

Az idő telt. De nem sokáig. Mert akkor előlépett egy rámenős fazon meg egy mokány csóró. Hogy ők majd móresre tanítják Furcsa Szerzetet. Kesztyűbe dudálni is. Ráhúzzák a vizes lepedőt, megmutatják neki, hol lakik a Jóisten. Igen ám, de került valaki, akinek megesett a szíve Furcsa Szerzeten. Állította, hogy Furcsa Szerzet végeredményben ártatlan. Nem csinált semmi rosszat. Csak valami furcsát.

Az idő telt. Akkor kialakult egy nagy vita. Akkor a dolgok eldurvultak. Rámenős Fazon és Mokány Csóró majdnem ellátták Megesett Szívű baját. Kérdezték: minő okból pártfogolja Furcsa Szerzetet? Firtatgatták: mi a búskeservesnek üti bele az orrát abba, amibe nem kell? Viszont Megesett Szívűnek akadtak hívei a helyiségben. Ő rendelkezett barátokkal, ő nem volt egyedül. Ketten is odaálltak melléje, megvédendő őt. Ezekkel szemben Rámenős Fazon és Mokány Csóró megfélemlítő beszédmódot alkalmaztak.

– Isten barma! – mondta zordan Rámenős Fazon az egyiknek. – Seggeden köpöd ki a fogaidat, úgy kaplak szájon!

– Lelkem gyermekem! – mondta lágyan Mokány Csóró a másiknak. – Tisztulj az utamból, vagy bogot kötök a petedre!

De Isten Barma és Lelki Gyermek nem hagyták magára Megesett Szívűt. Példásan tömörültek, közös frontot alkottak. Véd- és dacszövetséget hoztak létre. Pedig félték a kiköpéstől, félték a bogkötéstől.

Őn akkor ott állt a zenegép mellett, Ön akkor be volt tojva.

– Ígyis-úgyis kinyomjuk Furcsa Szerzet szemét – próbált rávilágítani az ellenállás hiábavalóságára Rámenős Fazon.

– Hozzá még letépjük Megesett Szívű fülét – tett szándéknyilatkozatot Mokány Csóró.

Isten Barma és Lelki Gyermek azonban nem hátráltak meg, nem táncoltak vissza. A presszionálásnak direkt ellenálltak. Furcsa mód megkedvelték Furcsa Szerzetet, megesett a szívük Megesett Szívűn. Nem hagyták őket cserben. Pácban, szarban. Először meggyőzéssel próbálkoztak. Szívhez szóló emberi jó szóval.

– Rosszak vagytok – közölte Lelki Gyermek Rámenős Fazonnal és Mokány Csóróval. Intőleg még hozzátette: – Legyetek jók!

– Szeressük egymást, gyerekek – jött a nagy ötlettel Isten Barma.

De Rámenős Fazon és Mokány Csóró nem hallgattak az emberi jó szóra, nem tetszett nekik a nagy ötlet. Zelegorkodtak tovább.

– Ne zelegorkodjatok tovább! – hangzott ekkor váratlanul a bejárati ajtó keretéből. A bejárati ajtó keretében ott állt egy bájos teremtés. Minden tekintet ráirányult. Mindenki elbájolódott.

Őn akkor csüggött a szemével Bájos Teremtésen, és pénzt dobott a zenegépbe, hogy szóljon.

Bájos Teremtés kecsesen belejtett a helyiségbe. Játékosan megpöckölte Rámenős Fazon orrát. Incselkedőleg megcsiklandozta Mokány Csóró állát.

– Guc-guc – mondta Bájos Teremtés bájosan.

Újfent elbájolódott mindenki. Rámenős Fazont és Mokány Csórót kivéve. Ők rámenősködtek, mokánykodtak tovább. Zelegorkodtak is.

Az idő telt. Akkor különféle egyének mindenféle ötletekkel álltak elő. Egy jogot végzett ember az erőszakmentességet hirdette. Úgy tanítani rendre a rendre tanítandókat, hogy közben ne támadjon rendetlenség. Egy balfácán szerint a kiút Rámenős Fazon és Mokány Csóró kiéheztetése. Igaz, ők is kiéheztethetik a kiéheztetőket. És megoldás az is, ha együtt böjtöl mindenki. Jobbá válik általa ki-ki. Egyáltalán: úgy néz ki, a diétázást nem lehet megkerülni.

Az idő telt. Akkor Rámenős Fazon és Mokány Csóró rendetlenkedni akartak Jogot Végzett Emberrel. Éhhalállal kívánták sújtani Bal Fácánt. Zelegorkodtak megállás nélkül.

Az idő telt. A megoldás annyira egyszerű volt, hogy darab ideig épp ezért eszébe sem jutott senkinek. Darab idő után viszont eszébe jutott valakinek. Akkor gyakorlatba ültették. Akkor többet nem volt probléma.

Konkrétan az történt, hogy: hátulról előlépett egy belevaló csávó. Hogy Rámenős Fazon meg Mokány Csóró ennyire semmibe veszik Bájos Teremtés békítő szándékát, erősen felkavarta őt. Érzelmi felindulás vett erőt rajta. Lelki nyugtalanság fogta el. Akkor kipattant belőle a megoldás. Hogy hogyan kell kezelni a problémát. Ahogy lehet, amivel lehet. Csak könnyedén, lezserül. Csípőből, visszakézből. Legyen, kérem, egy nagy menet. Lett akkor egy nagy menet. Akkor a probléma megoldódott.

– Kicsi szívem – mondta akkor Beleváló Csávó Bájos Teremtésnek –, gyere sétáljunk egyet a réteken, mezőkön, ilyesmiken. Ottan, hol a pacsirta szól.

Akkor kézen fogva elindultak egyet sétálni. Akkor csak mentek, mendegéltek. Akkor a Jónép csak ámult: ni, egyszerre hogy átváltozott Bájos Teremtés Kicsi Szívemmé!

Őn akkor bánta erősen, hogy nem vett részt a nagy menetben, állt csak végig mamlaszul. ❀